

26. (Vol. II., No. 12.)

THE

Decembro, 1905.

ESPERANTIST

La Esperanta Gazeto por la
Propagando de la Internacia Lingvo.

ANNUAL SUBSCRIPTION: 3/- (4 francs; 1½ roubles; 75 cents).

Wholesale Agents: 41, Outer Temple, London, W.C.

All Communications should be sent to THE EDITOR, 67, Kensington Gardens Square, London, W.

CONTENTS.

	PAGE
THE DUMB MAN OF KIRKMILLAR (W. Officer)	177
SONG OF THE WIND (A. Grabowski) ..	178
THE TOP HAT (Martyn Westcott) ...	178
EGYPT AS A WINTER RESORT (Martyn Westcott)	179
THE SEA (Loti) (translated by E. Privat)	180
REVERIE (Mdme. Reddet)	180
DIALOGUE ON ELISION (E. 10549) ...	181
TO THE W.P.B. (E. J. Catt)	181
HE, SHE, IT AND ANOTHER (Cynicus)	182
STRANGE ADVENTURE OF A NECKLACE (Dickens) (translated by A. A. Cowan)	184
ETHELWALD CALMS THE SEA (translated by G.L.B. and C.F.W.)	185
THE OLD SONGS (translated by Clarence Bicknell)	186
ESPERANTO SUBJUNCTIVE (H. Sentis)	186
REMINISCENCES, Part XII. (Ed. Metcalfe, M.A., Oxon)	187
A CHRISTMAS SONG (E. 4686)	188
EDITORIAL	189
ESPERANTO HYMN OF PEACE (Zamenhof) (translated by W. M. Bassett) ...	191

MARQUE DÉPOSÉE,
No. 13195.

THE ... ESPERANTO BLEND.

Registered Trade Mark, No. 270,042.
Registered Label, No. 272,434.

THE ESPERANTO BLEND is a combination of the finest Whiskies from the Highlands of Scotland, and is of special interest to Esperantists, as the label has been designed to serve as a "propagandilo." A liberal CASH DISCOUNT will be allowed to bona-fide Esperantists who comply with the conditions, which can be ascertained on application to the Sole Proprietors—

BUCHANAN, SCOTT & CO.,
Garthland Street, Glasgow,
Scotland.

Telegraphic Address: "ESPERANTO, GLASGOW."

LA PLEJ NOVA KAJ PLEJ BONA PROPAGANDILO . .

Cigaredo Esperanto

(SPECIALE ELEKTITA TABAKO DE VIRGINIO).

Bonvolu skribi por detaloj al:

TABAKA SINDIKATO ESPERANTISTA, GLASGOW, SCOTLAND.

ĈIUJ, NI POVOS PARADIZON IRI.

Kiu bone trinkas.	Tiu certe ne pekas.
Tiu bone dormas.	Nu, ĉar kiu ne pekas.
Kiu bone dormas.	Paradizon eniros.
Tiu ne pensas malbone.	De nun, bone trinku.
Kiu ne pensas malbone.	Kaj vi paradizon iros.

Por tio ĉi, oni devas aĉeti bonajn vinojn, kaj sin turni al:—
Ŝro. Ch. Jadeau en Merceurey (S. & L.) France.

The "Review of Reviews"

*Is the Best Magazine for Busy People.
And it is read by 'Esperanto' Students.*

The aim of this Magazine is to make the Best Thoughts of the Best Writers universally accessible at a Trifling Cost.

The busiest and poorest in the community may here follow with intelligent interest the great movements of Contemporary History.

**Post Free for Twelve Months, 8/6,
10 fr. 75 c., or 3.50 marks.**

Office: **MOWBRAY HOUSE, NORFOLK ST., LONDON.**

ESPERANTIST WEEK-ENDS.

A Fellow of the B.E.A. Highly Recommends . . .

**"Westbury," Robertson Terrace,
HASTINGS,** as a week-end resort
throughout the winter.

Special Inclusive Week-end Terms to Esperantists, 13/-.

Correspondence Lessons in Esperanto

ARE GIVEN BY

**Mr. A. MOTTEAU, Certified Teacher of Esperanto,
157, Earham Grove, Forest Gate,
London, E.
7/6 the Quarter.**

POŝTMARKOJ.

Granda pakaĵo da novaĵoj; 50 nove eldonitaj raraj Koloniaj & Alilandaj Markoj, enhavanta multajn "Reĝ-Kapojn" Koloniajn; rimarkinda valoro; kosto 1 f. 50 afrankite (1s. 1d.). Aroj por elekti sendataj je aprobo. Por komencantoj aŭ progresintaj kolektantoj.

WINCH BROTHERS, COLCHESTER, ENGLAND.

STAMPS.

Grand Novelty Packet; 50 recent issue rare Colonial and Foreign Stamps, including many King's heads; marvellous value; 1s. 1d. post free; selections on approval; suit beginners or advanced collectors.

WINCH BROTHERS, COLCHESTER.

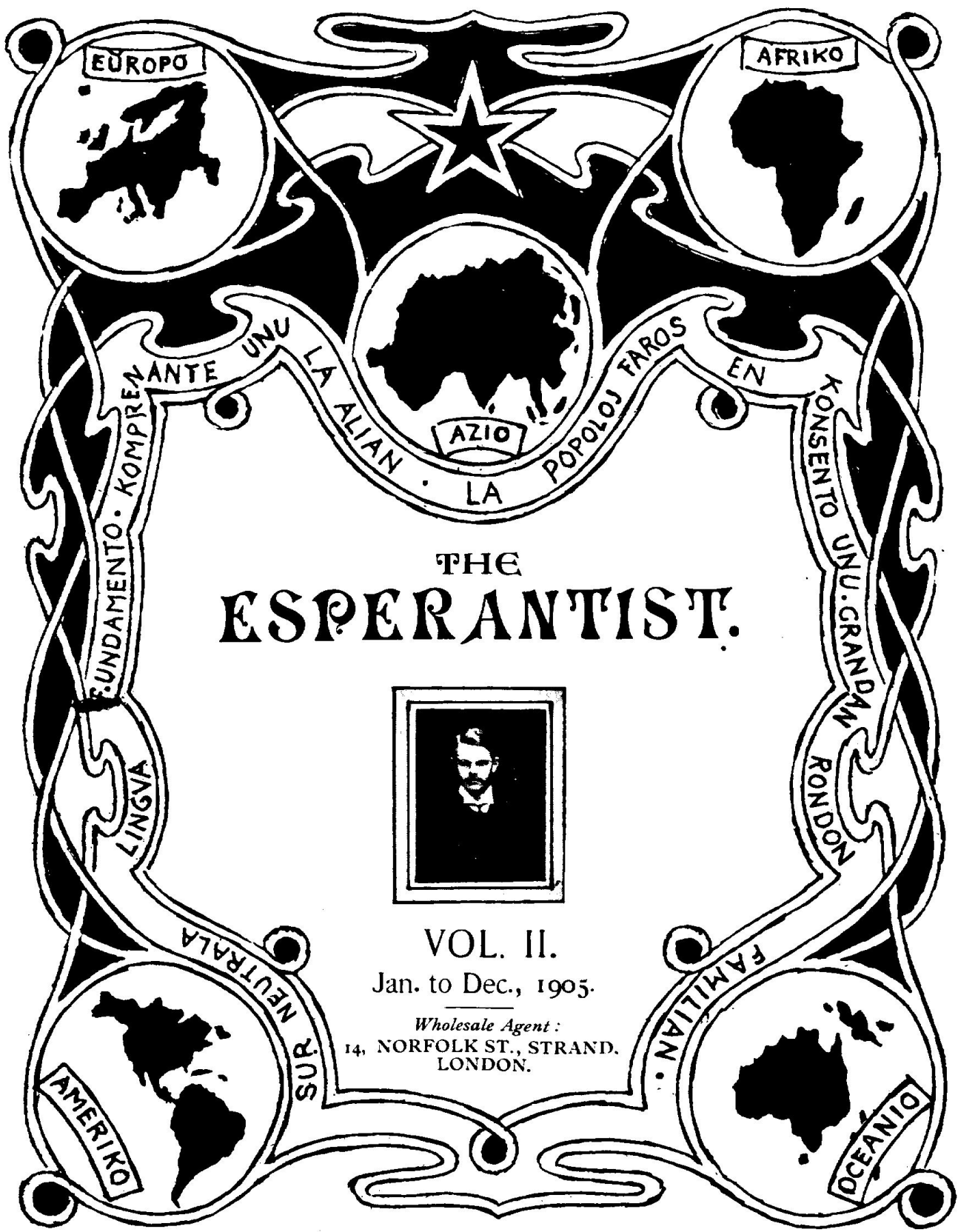
Adresareto de Personoj kiuj deziras Korespondadi.

Sro. W. H. MEIGH, Ash Hall, Stoke-on-Trent, Anglujo. Deziras interŝanĝi ilus. p-k. kun samideanoj el la Britaj kolonioj kaj azio.

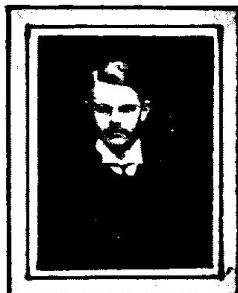
Fino. C. OXENFORD ne plu povos korespondadi letere aŭ poŝtkarte pro okupado kaj aliaj privataj aferoj. Adiaŭ geamikoj!

Sro. VRTIEL FRANCISKO, Satzamtstr. 3, Brünn Moravia, Austria. Tuj dankos al ĉiulandaj Esperantistoj (per plej bela ilus. p-k. el lia fama ĉefurbo) kiuj sendos al li belan (se eble koloritan) vidaĵkarton kun vidaĵoj de la maro, urboj, k.t.p., kun gratulo okaze de la venonta novjaro 1906. (Volu ne citi tiun ĉi anoncon sur la p-k. !)

La Kosto de la Enskribo estas 6d. (70c. poŝtmarkoj).

THE
ESPERANTIST.

VOL. II.

Jan. to Dec., 1905.

Wholesale Agent :
 14, NORFOLK ST., STRAND.
 LONDON.

THE ESPERANTIST

The Esperanto Gazette for the Spread of the International Language.

ABONPAGĜOJ ESTAS RICEVEBLAJ ĈE
SUBSCRIPTIONS SHOULD BE SENT TO

H. Bolingbroke Mudie, Esq., 67, Kensington Gardens
Square, London, W.

AUSTRIA.—Sro. T. Cejka, Bystrice Hostyn, Moravia.

BELGIUM.—M. M. Seynaeve, 3, Rue de l'Avenir, Courtrai.

FRANCE.—Grupo Pariza, 28, rue Serpente, Paris.

GERMANY.—Doktoro Mybs, 68, Markt Strasse Altona, Elbe.

NEW ZEALAND.—Esperanto Society, P.O. Box 50, Auckland.

RUSSIA.—Societo Espero, Bol Podjaceskaja 24, log 12, St. Petersburg.

SWEDEN.—Sro. P. Ahlberg, 50, Döbelnsgatan, Stockholm.

N.B.

Nepresitajn manuskriptojn la Redakcio resendas se oni aldonis poŝtmarkon.

Alsendatajn artikolojn la Redakcio laŭ bezono korektos.

Oni povas sendi la abonpagon per poŝtmarkoj, kiuj estas akceptataj laŭvaloro.

Oni sendu ĉiujn artikolojn, demandojn kaj avizojn al La Redaktoro, 67, Kensington Gardens Square, London, W.

N.B.

26. [Vol. II., No. 12.]

DECEMBRO, 1905.

Subscription, 3s. Per Annum.
Single Copies, 4d. net. Nos.
2 to 13, 6d. each; Later Issues
4d. each, net.

LA MUTULO DE KIRKMILLAR.

Norda Legendo.—Verkita de William Officer.

En la paroĥo de *Kirkmillar* estas tre antikva kastelo. Ĝi nun ruiniĝis; sed kelke da maljunaj personoj, ankoraŭ vivantaj, memoras tempon, kiam ĝiaj muroj estis pli malpli sendifektaj.

Antaŭ multaj jaroj ĝi estis kredita esti la loĝejo de fantomoj; kaj multe da strangaj rakontoj pri ĝi disvastiĝis en la ĉirkaŭaĵo. La kamparanoj ĝin rigardis je tia teruro ke ili ne havis kuraĝon ĝin preterpasi post la sunkuŝiĝo.

Je la tempo pri kiu ni skribas, loĝis—tiel diras la legendo—en *Kirkmillar* masonisto, ĉarpentisto, kaj botisto, kiuj estis ĉiamaj kunuloj. Kune ili pasigis la vesperojn, interparolante pri siaj metioj, kaj diskutante ĉiujn gravajn demandojn de tiu epoko. Ofte, aukaŭ, ili vizitis la paroĥan drinkejon, por sin refreŝigi per glaso da viskio, aŭ biero.

Unu nokton, dum ili sidis ĉe la drinkejtablo, la ĉarpentisto rimarkis pri la antikva kastelo kaj ĝiaj teruraĵoj.

“Ĉu vi efektive kredas,” diris la botisto, “ke estas fantomoj en la kastelo?”

“Mi imagas ke ĉiu en *Kirkmillar* kredas tion.”

“Permesu al mi diri ke vi multe eraras. Mi tute neas la ekziston de fantomoj, aŭ en *Kirkmillar* kastelo, aŭ aliloke.”

“Kion vi diras,” ekkriis la masonisto. “Mi vetas ke vi ne iros en la kastelon sole je noktmezo.”

“Kiom vi vetas?”

“Dek ŝilingojn.”

“Mi akceptas; kaj tuj gajnos la veton. Kioma horo estas nun?”

“Preskaŭ la dekunua.”

“Nu, mi decidus fari la eksperimenton hodiaŭ nokte. Ni trinku alian glason antaŭ foriri.”

Post proksimume unu horo la tri homoj haltis mallongan distancon for de la kastelo.

“Ĉu vi ankoraŭ intencas gajni la veton?” diris la masonisto.

“Certe. Estas nenio por timi,” respondis la botisto, forpaŝante al la kastelo.

Baldaŭ li malaperis en la mallumo; kaj liaj du kunuloj atendis la rezultaton.

Post dek minutoj la *Kirkmillar* preĝeja horloĝo ekbatis la dekduan horon; kaj la masonisto kaj ĉarpentisto aŭdis nenaturajn sonojn, kaj vidis strangajn lumajojn elveni el la ruinaĵo.

Horo post horo pasis; sed la botisto ne reaperis. Fine tagiĝis; kaj la du homoj singardeme alproksimiĝis la kastelon. Kiam ili atingis la larĝan enirejon ili tuj vidis sian kolegon. Li kuŝis sur la tero en la granda vestiblo; kaj apud li staris kio sajnis esti fantoma virino blanke vestata. Je la sono de iliaj piedfrapoj la fantomino malaperis; kaj la botisto levis sian kapon.

Al ĉiuj iliaj demandoj li respondis per kapskuo; kaj de tiu tago li estis tute muta. Li vivis multajn jarojn; sed neniam per rigardo aŭ signo aludis al sia sperto en la kastelo.

Multe da *Kirkmillaranoj* eldiris ke, kiam ili lin renkontis, ili vidis la blankan fantominon subite malaperi de lia flanko; kaj kelkaj personoj eĉ certigis ke, post lia morto, la sama fantomino ofte vizitis lian tombon.

KANTO PRI L' VENTO.

(El Leo Belmont).—A. Grabowski.

Se havus mi forton kaj spiron de l' vento
De l' viv' aliigus fason' ;
Mi estus semanto de ama la sento,
Ŝiranto de ĉia malbon'.

Per polvo friponojn blindigus mi kure,
Falegus malver'-bastion' !
Mi kverkojn fierajn fleksadus terure,
Karesus je roza la kron'.

Mi plorus poeton, sur tomb', kun betulo,
Mi vipus la maron sen lac' ;
Sur vojo ŝtonegojn mi skuus, fortulo,
Ke muĝus la nokt' per minac'.

La poplon maljunan al dormo lulante,
Ridetus mi kun l' akaci' ;
Fluginte sur kampon, sonorus mi kante,
Ho ! forton de l' vento al mi !

"LA FUMPOTĈAPELO."

De Martyn Westcott.

Ĉu mi songas ?—aŭ ĉu la malbelega fumpotĉapelo vere malpopulariĝas ? Ĝia nomo mem estas malbela Angle (*chimney-pot hat*). Eŭfeme, ni povas ĝin nomi "silka ĉapelo," sed tiu ne ŝanĝas ĝian malbelan formon ! Kaj en la proksima centjaro sendube la idoj diros al siaj geavoj—"Apenaŭ ni povas kredi ke personoj en tiuj tempoj portadis tiajn absurdajn ĉapelojn ! Ili similas la forntubon en la kuirejo ! Kaj ili nepre estis varmegaj kaj pezaj ! Kiu ilin elpensis ?"

Nu, la silka fumpotĉapelo estas la elpenso de fadenisto Londona. Jes ! la malbelegaĵo estas certe elpenso Angla. Mi ĝin multe bedaŭras, sed mi devigis tion konfesi. La nomo de tiu eraranta komercisto estis Hetherington—bona nomo Angla, kiel vi vidas.

Kaj rakonto de lia agado efektive aperis en la *Times* de la jaro 1797 ! La silka-ĉapelo ja ekzistis dum cent ok jaroj !

Nu, la ĉapela komerco estis tre malbona, kaj la dandoj de tiu epoko ne aĉetus ĉapelojn tial ke ne ekzistis eĉ unu speco reale eleganta. Hetherington estis fasonema komercisto, kaj liaj amikoj ofte petis ke li ion tute novan elpensos. Fine li faris—fumpotĉapelon. Li laboris tute sekrete ĝis la unua ĉapelo finiĝis. Tiam, tagon tre malfeliĉan por ni, mi opinias, li montris la novan elpenson al siaj edzino kaj idoj.

"Ho ! patro ! sed kiel malbela ĉapelo !" ili ekkriis.

"Malbela !" li kriis, indignante kaj kolere.

La edzino kaj infanoj petis kaj petegis lin ke li ne foriru sur la straton kun tia ĉapelo ; sed li koleriĝis plie, kaj fine li lasis sian domon, brue ekfermante la pordon !

Estas kredeble ke neniam ni estus sciintaj ĝuste

la datumon, je kiu tiu ĉi mallerta ago okazis, sed tuj kiam la fumpotĉapela komercisto iris sur la straton, amaso da buboj kaj bubinoj lin tuj sekvis, ĉiam kriegante. La geurbanoj ankaŭ lin sekvis, reciproke demandante ĉu la bona komercisto freneziĝas ? Kaj fine, Hetherington arestiĝis, tial ke li kaŭzas tumulton en la publikaj stratoj ! Kaj kiel la policianoj (aŭ gvardanoj, kiel ili tiam estis) lin kondukis al la juĝejo, la hundoj bojis, la infanoj ekkriegis kaj ĉiuj kredis ke li estas frenezulo. Nu, la tiea magistrato estis la *Lord Mayor*,¹ antaŭ kiu Hetherington estis kondukata.

La policianoj plendis ke la komercisto, per sia absurda kaj malbela ĉapelo, timigis la infanojn, kolektis grandan amason, kaj ke malgranda kuabo kies nomo estas *Thomas Cordwainer*, tratabiĝis per la piedoj de la amaso, kaj ricevis brakon frakasitan. Hetherington fiere konstatis ke li estis Anglo, kaj ke pro tio li certe havas la rajton porti ian ajn ĉapelon ! La magistrato diris ke li unue tumulton faris, kaj ke, tial, li devigis garantii plibonan konduton estontan per pago da libroj kvincent !! Certe tiu estis tre severa juĝo ! Mi kredas ke la komercisto neniam perdis sian monon, ĉar poste multe da personoj aŭdis pri la nova ĉapelo kaj baldaŭ la malbelaĵo iĝis tiel populara kiel eĉ Hetherington volis.

Antaŭ malmultaj jaroj, nur la dandoj, sinjoroj, kaj profesianoj portis tiujn ĉapelojn, precipe dimanĉojn. Malfrue, kiam ĉiuj kiuj estis sendependaj ekĉesigis ilin porti, la komercistoj kaj komizoj alprenis ilin kiel oficialaj kaj komercaj ĉapeloj. Ĉe multaj oficejoj Londonaj la komizoj devigis porti tiujn malbelajn ĉapelojn eĉ en la varmega vetero.

Mi tute ne dubas ke, estonte, nur laboristoj kaj

metiistoj portos la fumpotĉapelon, kaj ĉe ili, ĝia vivado estos ja mallonga!

Ĉu mi songas do? Ĉu la forntubo reale malpopulariĝas, aŭ ne? Ni eklernas iom da higieno—ni scias bone ke la kapo bezonas ventolecon, kaj ke tiuj pezaj ĉapeloj estas respondaj pri la senhareco de iuj el ni; ni lernadas iom pri arto—

kaj ni vidas ke la *f—o* estas malbela, malbelega; ni pli kaj pli deziras komforton, kaj ni tre bone scias ke la *f—o* estas tre malkomforta . . . kion do? ni forlasu la fum-pot-ĉapelon! Kiu aliĝos kun mi la Kontraŭ-Fpĉ-Brigadon?

¹ Urbestro de Londono.

EGIPTUJO KIEL VINTRA LOĜEJO.

Martyn Westcott.

Estas je tiu ĉi sezono de la jaro ke personoj riĉaj kaj riĉetaj, kaj personoj de la libertempaj klasoj ekpripensas pri regiono, en kiu ili povos pasigi komforte kaj plezure la vintron. Ekzistas granda, kaj, mi opinias, ĉiame-grandiganta nombro da tiuj, al kiuj diris la kuracisto "Vi devos vintrumi alilande." Inter tiuj estas multaj kiuj suferas nur de enuo, fantazio malsana kaj manko da laboro difinita, sendube; sed ankaŭ inter ili estas tiuj, kies brustoj estas "delikataj," kiuj devas esti "tre zorgemaj," kaj suferas eble de renaj aŭ hepataj malsanoj. Al ĉiaj tiaj personoj, kiel ankaŭ al la lacaj cerb-verkantoj, la aŭtoroj, la dramaŭtoroj, la Parlamentanoj kaj tiel plu, Egiptujo vintre ofertas klimaton ĉiam agrablan, kaj scenaron de tipo tute nevidebla en Granda Britujo kaj la Kontinento Eŭropa kaj ankaŭ objektoj posedantaj interesan historian malsuperan al nenia intereso en la mondo. Estas en hodiaŭa Egiptujo multe da diverseco. La viro kun gustoj modernaj trovas ĉe Kajro urbon kosmopolitanan plenan je fremduloj interesigaj, kaj bonaj hoteloj; kaj tre apude, la antikvan urbon de la Mamelukoj, kaj Kalifoj. Se oni preferas la allogaĵojn de la vivo moderna antaŭ aferoj historic-interesaj ne disreviĝos je moderna Kajro. Dum "la sezono" estas baloj, dancadoj, *bridge*-kunvenoj, tute same kiel en ia alia urbo. Kaj kiam tiaj aferoj supersatas vin, jen grandegaj monumentoj, la Piramidoj, la Sfinkso, kaj multe da temploj kaj tomboj! La vojaĝanto kiu malsukcesas tiajn aferojn trovi interesaj, certe bezonas fantazion! En Kajro mi ofte miregis, demandite "Ĉu estas dezirinde vojaĝi laŭ la rivero? Kion oni faros tie?" . . .

La senegala karaktero de la Nilo mem aparte, la urboj modernaj sur la bordoj de ĝi, konstruitaj sur la sidoj kaj inter la ruinaĵoj de la antikvaj urboj kvar ĝis dek-mil-jaraj, estas ja vidindaj. Tie ankaŭ ekzistas hoteloj ĉiugradaj, kiuj ne estas tro altprezaj. Je pli ol unu okazo mi aŭdis diri virinojn ke la dek-kvar-taga vojaĝeto sur la Nilo estis inter la plej dolĉaj spertoj en siaj vivoj!

Kajron mem mi trovas enuiga; sed la granda rivero neniam lacigas. La vivado en la riveraj vaporŝipoj estas plena je diverseco kaj intereso.

La tre oftaj ekskursoj azendorse tra la dezerto, kaj ĝia hela seka aero, la mirindegaj antikvaj temploj kaj tomboj, kaj la dolĉa klimato kune ĝuebligas la tutan vojaĝon kaj ĝin faras neforges-ebla! Plimultiĝa nombro da vizitantoj ĉiujare pasas preter *Assouan*, la landlima stacio, por viziti *Kartum* kiu grandiĝis mirinde sub Brita protekto, kaj nun enhavas hotelojn kaj konstruaĵojn gravajn.

Ofte oni al mi petas detalojn praktikajn pri elspezoj kaj loĝejo en Egiptujo dum la vintro. Kompreneble estas malfacile taŭge respondi. Alveninte en tiu lando oni devas kalkuli tiom elspezi kiom li ĝenerale elspezas, vojaĝante en la Eŭropa kontinento. La vojaĝoj en la unua-klasaj vaporŝipoj estas sufiĉe altprezaj ĉar *Cook* kaj la *Anglo-Amerikana* kompanioj havas tie monopolon. Ambaŭ ŝipe kaj lande, tamen, zorgata de *Cook*, oni povas ĝui ĉion la plej bonan.

La azenoj estas bonegaj, kvietaj kaj facile-rajdeblaj de ĉiuj eĉ tute sen rajda sperteco; kaj ĝenerale estas la gviduloj Arabaj sufiĉe lertaj kaj ĝentilaj. Ekzistas tie ankaŭ bonegaj gvidlibroj, precipe unu de *Dro Wallis Budge* verkita. La hodiaŭa Egiptujo ne nur estas tenejo da antikvaĵoj senprezaj, tamen; oni povas egale tie vidi modernajn triumfaĵojn de inĝenierado—tiaj kiaj estas la grandega dig-ponto ĉe *Assouan* antaŭ ne longe konstruita, kaj la pli eta digoj ĉe *Assiut*—kaj multajn aferojn ankaŭ, interesaj sociologie.

Pri la klimato de Egiptujo mi devas iom paroli. La foresto da pluvo certigas la sekecon de la aero, kaj la situacio geografia de la lando al ĝi donas vintron varman. La temperaturo, tamen, malofte superas 80° *Fahrenheit* eĉ en la dezerto, kaj sur la rivero mem, nokte kaj frua-matene, ofte estas preskaŭ malvarme, kompare (ekz., 60° F.). Tial mi konsilas al ĉiuj kiuj intencas en Egiptujo vintrumi, ke ili kunportu sufiĉe da varmega vestaĵo, precipe subvestaĵo—kaj ne atendu somermezan hejton sur la ferdekoj de la vaporŝipoj. Novembro—Februaro estas la plej bonaj monatoj, sed nur ĉe tiuj, kiuj malsatas varmecon someran estas malagrablaĵoj Marto kaj Aprilo.

LA MARO.

El "Romano de Infano," de Pierre Loti.

Esperantigis Edmond Privat, cefredaktoro de la revuo: "Juna Esperantisto."

Mi volus provi nun diri la impreson, kiun faris al mi la maro, kiam mi ĝin unufoje vidis.

Tiu ĉi estas vespera impresio; oni apenaŭ povis vidi, kaj tamen la aperinta figuro estis tiel forta, ke ĝi unufrape por ĉiam gravuriĝis. Kaj mi ankoraŭ retrospektivan tremfroston sentas, tuj kiam mi tutspirite pripensas tiun memoraĵon.

Mi alvenis vespere, kun miaj gepatroj, en vilaĝon de la *Saintonge* marbordo, en domon de fiŝkaptistoj luitan por la bansezono. Mi sciis ke ni tien venis por io nomata "la maro," sed mi ĝin neniam vidis jam (linio de sablaj montetoj kaŝis ĝin al mi, pro mia tre malgranda kresko) kaj mi estis tre malpacienca ĝiu koni. Post la vespermanĝo, je la eknoktiĝo, mi do forkuris sola eksteren. La aero malvarmeta, maldolĉa, odorion nekonatan, kaj stranga bruado, samtempe mallaŭta kaj vastega, fariĝadis malantaŭ la sablaj montetoj, kien kondukis vojeto.

Timigis min ĉio, tiu nekonata vojeto, tiu krepusko falanta el kovrita ĉielo, kaj ankaŭ la soleco de tiu angulo de la vilaĝo. . . . Tamen, armite per unu el tiuj grandaj subitaj decidoj, kiajn prenas kelkfoje plej timemaj bubetoj, mi foriris rapidpaŝe.

Sed, subite, mi haltis frostita, tremante pro timo. Antaŭ mi, io aperis, io malhela kaj bruanta, aperinta ĉiufanke samtempe kaj ŝajnanta ne havi finiĝon; moviĝanta spaco, kiu donis al mi la mortigan kapturton. . . . Sen ia dubo *tiu estis ĝi*; nek unu minuto da ŝanceliĝo, nek eĉ da mirado *ke ĝi estas tiel*, ne, nur teruro; mi *rekonis*

kaj tremadis. *Ĝi* estis malhelverda, preskaŭ nigra; *ĝi* ŝajnis senfirma, perfida, englutanta; *ĝi* moviĝis kaj ruliĝis ĉie samtempe, kun ŝajno de funebra malboneco. Supere, etendiĝis unupeca ĉielo, malhelgriza, kiel peza mantelo.

Tre malproksime, nur tre malproksime, je nealkuleblaj profundaĵoj de horizonto, oni ekvidis ŝiraĵon, lumajon inter la ĉielo kaj la akvo, longa fendo malplena, flave helpala.

Por tiel *rekonis* la maron, ĉu mi ĝin jam estis vidinta?

Eble, senkonscie, kiam, estante aĝa kvin aŭ sesmonatoj, min oni kondukis en la *insulon*, ĉe praonklino, fratino de mia avino. Aŭ ĉu ĝi estis tiel ofte rigardata de miaj maristaj praavoj, ke mi naskiĝis havante jam en la kapo malklaran rebrilon de ĝia grandegeco? Ni restis momenton unu antaŭ la alia, mi de ĝi ensorĉata. De tiu unua intervidiĝo sendube, mi havis la nekomprenblan antaŭsenton, ke iam fine ĝi min prenos, malgraŭ ĉiuj miaj ŝanceliĝoj, malgraŭ ĉiuj voloĵoj kiuj provos min deteni. . . . Tio, kion mi sentis antaŭ ĝi, estis ne nur teruro, sed ĉefe nedirebla malgajeco, impresio de ĉagrenega soleco, de forlaso, de ekzilo. . . . Kaj mi reforiris kurante, kun vizaĝo tre malĝoja, kredeble, kaj la haroj turmentataj de la vento, kun treega rapideco por alveni al mia patrino, ŝin kisi, min premi kontraŭ ŝi; konsoligi al mi mil animturmentoj antaŭaj, neesprimeblaj, kiuj premeĝis mian koron, vidante tiun grandan spacon verdan kaj profundan.

REVADO.

Originale verkita de Srino. Reddet (Sens).

En flora ĝardeno de l' revoj
Mi iris dum nokto promeni
Tra l' arboj, la freŝaj kreskaĵoj
Ĉarmite mi paŝis sen halti.

Mi vidis la bluan floretan,
La floran kun palaj folioj,
Mi prenis lazuran ludilon
De la dudekjaraj geknaboj.

Mi vidis la floran purpuran,
La brilan emblemon de gloro;

Mi vidis la floran malhelan
Kaŝantan la lumon en koro.

Mi vidis poetan la floran
Post tiu de l' blanka edzino:
El ĉiuj kolektis garbeton
Ĝis blovis, frostega, la vento.

Kaj tiam, forkuris rapide
Timante ke ĝia flugilo
Forportos parfumojn subite.
De mia odora rikolto.

DIALOGO PRI ELIZIO.
Originale verkita de Esperantisto 10549.

Kritikisto. Amiko mia, vi estas alie admirinda poeto, sed vi treege amas haki la vostojn. La troa eliziemo ne estas aprobinda. Mi malamus fortranĉi la voston aŭ al vorto aŭ al besto.

Poeto. Sed vi ne estas poeto.

K. Mi estas nek poeto nek ĥirurgiisto, sekve la kompatinduloj ne timas mian dispecigemon.

P. La versfarado, same kiel la medicina scienco, postulas la vivo-sekcion.

K. Sed tio ne senkulpigas kruelecon senbezonan. La modelaj verkistoj en la *Fundamenta Krestomatio* ŝpareme uzas tranĉilon.

P. D^{ro} Zamenhof mem elizias.

K. Malofte severe. Lia longa poemo "*Al la Fratoj*" estas preskaŭ tute sen elizio. Dufoje li tranĉas la artikolon, sed nenion plu.

P. Li ankaŭ verkis la kanton "*Al la Reĝo*."

K. Bedaŭrinde jes! Jen bela poemo difektita per molmodera eliziado.

P. Ĉu vi kritikis eĉ la Elpensinton de Esperanto?

K. Oni kritikis ĉiun eminentulon. Eĉ la suno enhavas makulojn. Ju pli verkisto estas laŭdinda, des pli li estas kritikinda. Tamen iometo

da maldeco ne kontraŭpezas la tutan indon de plej granda poeto. Ordinare la majstro estas tre humana verkisto, kaj li tranĉas malmulte.

P. Tranĉi estas neeviteble.

K. Ne absolute. En "*Alaŭdeto*" kaj en aliaj modelaj kantoj, mi vidas plezure ke ĉiuj la vortoj, senescepte, gaje skuetas siajn vostojn nevunditajn.

P. Elizio plibeligas poemon.

K. Pardonu al mi. Vort' en poem' ofte similas al soldat' post batal', aŭ al kat' kiu sengarde sidiĝis en kuniklokaptil', kaj al poem' alie belul' alvenas mien' de malsanulej'.

P. Vi do tute malŝatas elizion.

K. Ne tute. Sed estu diskreta, kaj kompatu la vostojn. Ne decas operacii kvazaŭ per falĉilo.

P. Kion vi proponas kiel la plej bona modelo de rima stilo?

K. Preskaŭ la tutan poemaron en *Fundamenta Krestomatio*, malgraŭ la elizioj. Sed ne tranĉegu sovaĝe. Ne faru tiom da kripluloj. Ne estu sangavida. Ni ne estas en Mandĉurio!

P. Ŝajnas al mi ke vi estas prava.

K. Nehakita kanto estas rava.

AL LA KORBO POR FORĴETAĴOJ.

La plej humila sed tre utila membro de la Redakcio, kun plena respekto de la Verkistino, E. J. Catt.

KARA KORBO,

Laŭ la interesaj enhavoj de la THE ESPERANTIST, la mondo, aŭ pli bone ĝiaj loĝantoj, tiel saĝiĝas kaj tiel klare verkas, ke la ideo sin prezentis al mi ke ci malofte, aŭ eble neniam, ricevas donacon.

Tiu ĉi pensado kortuŝas min. Ne balancu la kapon (aŭ cian tenilon) kun mieno de malespero. Sendube ci baldaŭ repleniĝos—ĉar mi estas verkanta iom speciale por ci, ho kara Korbo, por ci sole, kiel esprimo de simpatio.

Estas nur simpla (sed tamen vera) anekdoto, kaj tute negrava. Nek ci nek mi estas el la geŝaguloj; ne multe taŭgas sekvi niajn faradojn, escepte por doni plezuron unu al la alia.

Legante artikolon "*Iom da Muziko*" memorigis al mi ion, kion mi aŭdis antaŭ la historia periodo, t.e., kiam mi estis infanineto.

Sinjoro kiu ofte venis ĉe ni por fumi la pipon de amikeco kun mia patro, multe amuzis min per liaj anekdotoj. Fojon li rakontis la sekvanton:—

Je Novjaro mi vizitis la gastaman Kapitanon

M—ĉeestis multaj parencoj, amikoj, konatuloj, k.t.p., inter kiuj estis junulo—ne tre bone konata. Oni petis ke li kantu.

"Ho jes! volonte mi kantos, sed eble vi permesos ke mi unue rakontos aferon—poste se vi tion deziras, mi tre volonte kantos!"

"Ĉe lernejo mi multe ĝuis la kantadon. Revenante hejmen maten-frue, mi fermis la pordon de mia dormoĉambro kaj tre kontente mi ekkantis belan himnon. Subite mi aŭdis teruran voĉon ekkrii "Tomaso! Tomaso! kion mi aŭdas? Vi malbona knabo, filo de respektindaj gepatroj, segi tabulojn je Dimanĉo! Venu tuj malsupren."

"Vi do vidas ke ili ne permesis al mi ekzercadon por plibonigi mian voĉon!"

Li silentis. Eble la gastoj dankis lin pro la rakonto, sed estas certe ke oni ne plu deziris ke li kantu!

Sed ni lasu tion—

Nu, Korbo kara, kion vi pensas pri mia verketo? Ĉu vi ĝin ricevos, aŭ ĉu vi preferas resti malplena?

LI, ŜI, ĜI KAJ ALIA.

Originale verkita de Cynicus.

Li. Mi vidu, jen estas unu, du, tri—kvar fraŭlinoj. Mi miras kiu ŝi estas? Mi skribos al ŝi.

Ĝi. Estimata Fraŭlino,—Mi estus tre kontenta se vi korespondadus kun mi, letere aŭ per il. p.k. Via, k.t.p.

Ŝi. Ho! nova korespondanto! Ne malbona—bone elektitan karton—montras bonan guston—kaj—jes, estas bona skribmaniero. Ho jes, mi korespondados kun vi, sinjoro!

Ĝi. Estimata Sinjoro, mi dankas vin pro via beleta karto. Volonte mi interŝanĝos p.k. kun vi. Kiajn specojn da kartoj vi preferus? Mi sendos tiujn, k.t.p.

Li. Ha, la respondon al la mia! Kia belega karto! Ŝi havas bonan guston, kaj—jes—mi pensas ke mi ametos tiun ĉi fraŭlinon.

Ĝi. Tre estimata Fraŭlino, estis kun ĝojo, ke mi ricevis vian agrablan respondon al mia karto. Mi estas tre feliĉa ke ĝi plaĉis al vi. Vi estas tre afabla, kara fraŭlino, demandi kiajn specojn da kartoj mi preferas. Mi preferus, kaj akceptos kun plezuro, k.t.p.

Ŝi. Kiel ĝentila! Jes, mi ametos tiun ĉi sinjoron.

Ĝi. Tre estimata sinjoro, kiel belegaj estas la kartoj, kiujn vi sendas. Ĉu vi kredas en Telepatio? Ĵus tiam, kiam vi sendis vian unuan karton, mi legis vian anoncon en la ĵurnalo, kaj mi ekpensis ĉu mi skribus al vi; sed la penso pasis, kaj mi ne skribis. Ĉu vi interesiĝis pri psikologio? Mi pensas, k.t.p.

Li. Ho, ho! jen estas alia psikologistino! Strange, kiel la virinoj amas ĉion kio estas mistika, nekomprenbla. Mi volus scii ĉu vere ŝi intencis respondi al mia anonco.

Ĝi. Kara Fraŭlino,—Ĉu mi kredas en telepatio? Certe, jes. Ĉu tiuj ĉi kartoj kiujn ni sendas unu al la alia ne estas pruvo? Ĉu vi ne observas, ke mi sendas la miajn en la sama tago ke vi sendas la viajn? Vere, kune ni pensas, kune skribas, kune sendas; devas esti do telepatio, kaj ni devas esti simpatiaj unu al la alia. Ni do estas geamikoj, ne vere? Kiu scias, eble ni estas geamikoj longe serĉitaj. Ĉu vi permesos al mi nomi vin amikino? Ho jes, mi tre interesiĝas pri psikologio, sed estas multaj branĉoj apartenante al tiu ĉi moderna "Arbo de Sciado." Kiun vi preferas, mi—k.t.p.

Ŝi. Ho, estas bone! Mi estas trovinta viron, kiu skribas tiel se mi estas inteligenta estaĵo.

Ĝi. Kara Sinjoro,—Ĝojege mi ricevis vian lastan karton. Kvankam mi demandis ĉu vi kredas en telepatio, mi ne scias ĉu mi kredas aŭ ne. Certe,

estas strange, ke ni ambaŭ skribas samtempe, sed estas ankaŭ strange ke vi deziras min nomi amikino. Kiel ni povas esti geamikoj se neniam ni vidis unu la alia. Vere, mi timas ke vi ne trovos min esti tre interesa amikino, kaj baldaŭ vi bedaŭros ke vi tiel rapide volis nomi min "amikino." Ĉu vi preferus skribi letere? Ne estas sufiĉa spaco por skribi multe sur p.k. Kian branĉon de tiu kiun vi nomas la "moderna arbo de Sciado" vi preferus priskribi? Ĉu vi scias ion ajn pri hipnotismo? Mi amus—k.t.p.

Li. Jes, mi amas tiun ĉi fraŭlinon. Kial—mi ne scias—sed, mi amas ŝin.

Ĝi. Karega Amikino,

Ho ve! Ĉu vi koleros kontraŭ mi tiel skribinte. Ne mallaŭdu min, mi petegas. Sed se mi skribas "kara," ne estus vera. Vi estas pli ol "kara" al mi, tial mi skribas "karega." Ne, mi ne scias multe pri hipnotismo, sed mi timas ke vi scias tro multe, kaj ke vi min hipnotigis tiel, ke mi trovas mi mem devigata pensi pri vi kontraŭvole. De la ricevo de via unua karto, mi interesiĝis pri vi; de via unua karto mi vin amis, kaj nun mi vin, amegas. Ĉu vi hipnotigis, aŭ ĉu vi ensorĉis min, mi ne scias; ĉio kion mi scias estas ke mi vin amegas, kaj atendas vian leteron kun la plej granda malpacienco. Ho, kiel mi ĝojas ke vi permesas min korespondadi kun vi letere.

Sed kio vin interesiĝos, kian temon mi priskribos? Mi mem? Eble vi ŝatus scii iom pri via korespondanto. Nu, mi havas tridek kvar jarojn—mi estas—ho, mi ne povas priskribi min mem. Mi enmetas foton, kaj petegas ke vi estos malsevera kontraŭ tiu malbelulo. Ĉu vi sendos vian portreton al mi, karega amikino mia. Mi ŝatos ĝin supre ĉiuj miaj plej ŝatataj havoj. Mi estas—k.t.p.

Ŝi. Kia bona letero! Ho, mi estas tre feliĉa ke li skribis al mi. Certe, mi neniam antaŭe ricevis tiel bonan leteron.

Ĝi. Ne, kara amiko, mi ne estas kolera kontraŭ vi, ĉar vi nomas min "karega," kvankam mi miras. Sed mi avertas vin ke neniam mi kredas ion kion viro skribas al mi, kaj nur la duonon de tio kion li diras.

Nu, kion mi priskribos? Min mem? Mi timas ke estas tiel malfacile skribi pri mi mem, kiel vi trovas malfacile skribi pri vi mem. Mia aĝo? Mi estas tiel maljuna kiel Evo. Miaj haroj estas brunaj, ankaŭ miaj okuloj. Sed mi enmetas foteton, vi vidus kian specon da vizaĝo mi havas. Ha, vi trovos min tre malsprita; mallerta. Mi scias

nenion. Sed vi, vi ja povos skribi pri multaj interesaj aferoj. Vi estas artisto, vi loĝas en granda urbo; inter tre gaja, artista popolo; kaj certe, devas esti multaj okazoj kiujn vi povus bone priskribi.

Mi konfesas ke mi estas tre interesita pri karaktero. Mi bone ŝatas legi la vizaĝojn de tiuj kiujn mi renkontas. Mi ankaŭ legas la karakteron per la skribmaniero. Ha, ha, sinjoro! Vingardu! Baldaŭ mi lernos ĉion kion vi bone volus kaŝi de mi.

Ankaŭ mi konfesas ke mi amas tiri la ŝnuretojn kaj vidi la pupojn danci. Ĉiu, pli-malpli baldaŭ montras siajn malgrandajn malsaĝaĵojn—malfortajn punktojn, kaj tiam mi ridas. Ho jes, mi ridas! Denove, mi diras gardu vin bone, sinjoro! Jam mi vidas en vian foton, ke vi estas—ne, mi ne diros kion mi legas. Mi esperas—k.t.p.

Li. Sceptikulino, he? Nu, ni vidos ĉu mi povas ŝin kredigi je mi.

Ĝi. Ho, karulino mia! Kiel vi estas kruela! Kial vi ne kredas ke mi skribas la veron? Mi ĵuras ke mi amas vin, tiel neniam mi amis virinon antaŭe, kaj nur vin. Sed vi estas malboneta min dubi. Aliaj viroj eble diros al vi multe da tio kio ne estas vera—sed mi? Ho, kiel vi min vundas! Mi sentas ĉion kion mi skribis. Efektive mi amis vin, mi amas, kaj ĉiam mi amos! Mi ne scias kial vi estas tiel maljusta—k.t.p.

Ŝi. Ha-ha-ha! Li iĝas varma. Ni atendu.

Li. Neniam respondon! Kial, mi miras.

Ĝi. Ĉu mi ofendis vin, tre karega amikino mia? Mi petegas ke vi min pardonos, se jes. Ho, se vi povus scii kiel mi vin amas. Sed vi estas malvarma, kruelega—Ho, mi petegas, amu min iomete, se vi ne povas ami min tiel mi amas vin. Mi pensas pri vi de la mateno ĝis la nokto; ĉiame mi vidas vin antaŭ...k.t.p.

Ŝi. Tio ĉi estas amuziga.

Ĝi. Ne pli longe mi povas kontraŭbatali vin, Karulo. Jes, mi konfesas ke ankaŭ mi amas vin. Mia plej amata, se vi povus esti ĉi tie, mi montrus al vi kiel multe mi amas vin. Ho, karega mia, ĉu mi estas trovinta unu kiu amas min kiel mi deziras esti amata? Ĉu mi laste estas trovinta unu kiu min komprenas? Ho...k.t.p.

Li. Ha-ha-ha! Mi pensis ke mia lasta letero ŝin kaptus.

Ĝi. Ho, mia plej amata, mia ĉio, mia...k.t.p. (Post semajno).

Ĝi. { Ho! Mia karulineto...k.t.p.
Ho! Mia karulo...k.t.p. (Post tri tagoj).

Ĝi. { Ho! Mia amatino...k.t.p.
Ho! Mia amato...k.t.p. (La proksiman tagon).

Ĝi. { Ho!!!.....!!! k.t.p.
Ho!!!.....!!! k.t.p. (La sama tagon).

Ĝi. { Ho!!!!.....!!!! k.t.p.
Ho!!!!.....!!!! k.t.p. (Post tri monatoj).

Ĝi. { Jes, karulino mia, kiam ni renkontos en la proksiman monaton,
Jes, karulo mia, Ho!!!.....!!!!.....!!!! k.t.p. (Post semajno).

Li. Mi pensas ke mi iros Londonon iom pli baldaŭ ol mi skribis. Mi volus ŝin vidi antaŭ ŝi vidos min. Certe mi volas vidi ŝin antaŭ ol mi—facile mi povos aliri al la strato, kaj atendi—(Al la Alia) Ni iros je la 21a anstataŭ la 27a, estas grava afero pri kiu mi devos zorgi. Estas tre ĉagrena, sed—

Ĝi. Karega karulino mia, mi estas korrompita. Mi ne povos alveni antaŭ la tria de Julio. Ho, kiel longe ŝajnos la tempo ĝis mi...k.t.p.

(En la 30a Junion).

Ŝi (al la Alia). Mi venos al via oficejo hodiaŭ post-tagmeze, kaj ni vespermanĝos ĉe la Frascati kafejon antaŭ iri al la teatro vespere.

(En la vespero de la sama tago. Ĉe "Charing Cross" Stacidomo).

Li. } (Renkontante). {!!!

Ŝi. } (Post kvin minutoj).

Li. } (Prezentante la Alia). { Mia edzino.

Ŝi. } { Mia edzo.

Maljunaj geedzoj loĝis ĉe hotelo ne-vin-trinkeja. Sed la maljunulo ĉiam trinkis iom da viskio hejme, kaj li tial aĉetis hotelon da ĝi en la urbo, por havi malmultajn gutojn ĉiunokte.

Kiam ili estis forirontaj, ili ne sciis kie kaŝi la malplenan botelon.

"Metu ĝin sur la supro de tiu alta vest-ŝranko," diris la edzino.

"Bonegan ideon," respondis ŝia edzo; "donu al mi seĝon, kaj mi metos ĝin tie."

Vigle staranta sur la seĝo, li ekvidis ke la ŝranko-supro estis tiel plenigita je similaj boteloj ke ne restas spaco por la lia!

Kompreneble la ĉambro-servistinoj neniam purigis tiun altan lokon.

(Vera Rakonto) A. BULLOCK WEBSTER.

AMUZAĴOJ.

El la Hispana.—Tradukitaj de D. H. Lambert, B.A.

Foje la imperiestro Josefo, alveninte al ia urbo neakompanate de siaj korteganoj, estis demandata de la mastrino de la hotelo ĉu li estas unu el la imperiestra sekvantaro. “Ne,” respondis la princo. La scivoleco tamen de la bona virino ne kontentigis per respondo tiel mallonga. Si serĉis senkulpigon por eniri en lian ĉambron, kaj vidante lin razantan demandis ĉu li havas ian oficon apud la imperiestro. “Jes,” rediris la monarĥo, “Kelkafoje mi lin razas!”

* * *

Estas kutime ke ĉasantoj interparoladu pri la eksterordinaraj okazoj kiuj sin montras dum ilia speciala pasatempo kaj trograndigu la ecojn de siaj hundoj.

Dum la mallacado de ĉasantaro inter kiu troviĝis Aleksandro Dumas, oni ekparolis laŭvice la ĉiaman temon pri la ĉashundoj. Dumas aŭdis siajn kunulojn rakonti la mirindan intelegentecon vidigitan de tiuj ĉi bestetoj. Kiam sia vico alvenis, li trograndigis ankaŭ la inteligentecon de sia propra hundo. “Ho!” li komenciĝis, “mia hundo posedas supereman lertecon unufoje kiam mi matenmanĝis en la ĝardeno kune kun amiko, Fanoro—kiel mi nomis mian hundon—atendis humile por ke, kiel kutime, mi disjetu al li la matenmanĝerojn. Sed, vidinte ke mi ne memoras lin, li forkuris al la fino de la ĝardeno, kaj venis

returnen al mi, alportante en la buŝo branĉeton da la floro nomita Ne-min-forgesu!”

* * *

Notario prenis la veturilon por iri al urbeto proksima de Seviljo, kaj la veturigisto demandis al li dekkvar pesetojn.

“Ĉu vi volas certigi ĵure la koston de tiu ĉi vojiro?”

“Volonte, sinjoro.”

La notario tiam eltirinte el sia poŝo kaj stariginte sur la tablo krucifikson lin igis ĵuri kaj donis al li ses pesetojn rimarkante ke li mem detenas la restaĵon kiel leĝan pagon pro la ago de la ĵurpropono!

* * *

Reĝido volante fari ŝercon koncerne unu el siaj korteguloj, kiun li estis utiliginta diversamane kiel ambasadoron, diris al li ke li similas strigon. “Mi ne scias, Via Moŝto, kion mi similas,” li rediris, “tio kion mi scias estas ke multajn fojojn mi estas havinta la honoron prezenti Vian Reĝan Moŝton!”

* * *

Ia sinjoro vespermanĝante en hotelo demandis al persono je sia flanko ke li bonvolu pasigi la mustardon.

“Ĉu vi kredas ke mi estas servisto?”

“Ho, ne, sinjoro,” rediris la alia, “mi supozis ke vi estas sinjoro!”

STRANGA AVENTURO DE ĈIRKAŬKOLO.

Tradukita el Dickens de A. A. Cowan.

“Nu, Bob,” diris Hopkins je apenaŭ rimarkebla ekrigardo je la atenta vizaĝo de S^{ro} Pickwick, “estis stranga malfeliĉo la lastan nokton. Infano konkondiĝis, kiu estis glutinta ĉirkaŭkolo.”

“Glutinta kion, sinjoro?” interrompis S^{ro} Pickwick.

“Ĉirkaŭkolo,” respondis Jack Hopkins. “Ne la tuton samtempe, vi scias, tio estus tro multa—vi ne povus gluti tion, sed la infano povis—he! S^{ro} Pickwick, ha! ha!” S^{ro} Hopkins ŝajnis multe kontentiga je sia plaĉaĵo; kaj daŭradis, “Ne, estas tiamaniere. La gepatroj de la infano estis

malriĉaj personoj kiuj loĝis en korto. La plejaĝa fratino de la infano aĉetis ĉirkaŭkolo, ordinara ĉirkaŭkolo farita el grandaj nigraj lignaj globetoj. La infano, kiu amis la ludilojn, prenis la ĉirkaŭkolo, kaŝis ĝin, ludis kun ĝi, tranĉis la ŝnureton, kaj glutis globeton. La infano peusis ke estis granda ŝercado, revenis la tagon plej proksiman, kaj glutis alian globeton.”

“Benu mian koron,” diris S^{ro} Pickwick, “kia terurega afero! Mi petas por senkulpigo, sinjoro. Daŭrigu.”

“La plej proksiman tagon, la infano glutis du

globetojn ; la tagon post tiu, li regalis sin je tri, k.t.p., ĝis dum unu semajno, li estis fininta la ĉirkaŭkolo, konsistanta el dudek kvin globetojn. La fratino, kiu estis diligenta knabino, kaj malofte aĉetis ian ornamaĵon por si, ploregis pro la perdo de la ĉirkaŭkolo ; serĉis ĉie por ĝi ; sed, mi ne bezonas diri, ke ŝi ne trovis ĝin. Post malmultaj tagoj, la familio estis je tagmanĝo—bakita ŝultro de ŝafo kun terpomoj sub ĝi—la infano kiu ne malsatis ludis ĉirkaŭ la ĉambro, kiam subite terurega bruo audiĝis, tiel kiel malgranda, hajlventego. ‘Ne faru tion, mia knabo,’ diris la patro. ‘Mi faras nenion,’ diris la infano. ‘Nu, ne faru ĝin ree,’ diris la patro. Estis mallonga silento, kaj tiam la bruo rekomencis pli laŭta ol antaŭe. ‘Se vi ne atentis tion, kion mi diras,’ diris la patro, ‘vi trovos vin lite post tre mallonga tempo, mia knabo.’ Li skuis la infanon por igi ke li obeu, kaj tiaj kraketoj sekvis kiajn neniu antaŭe aŭdis. ‘Nu! estas en la infano!’ diris la patro, ‘li havas la krupon en la malprava loko!’ ‘Ne, mi ne havas

ĝin,’ diris la infano, ekploranta, ‘estas la ĉirkaŭkolo, mi glutis ĝin, patro.’ La patro ekkaptis la infanon, kaj kuris kun li al la malsanulejo ; la globetoj en la stomako de la knabo, kraketantaj la tutan vojon pro la ekskuado, kaj la homoj rigardantaj supre en la aero kaj malsupre en la keloj, por vidi de kie la nekutima sono venis. Li estas en la malsanulejo nune,” diris Jack Hopkins, “kaj li faris tian teruregan bruon kiam li marŝis ke oni devis envolvi lin en la vesto de observisto, por ke li ne veku la malsanulojn!”

“Tiu estas la plej eksterordinara afero, kiun mi estas ja aŭdinta,” diris S^{ro} Pickwick je akcentega bato sur la tablo.

“Ho, tio estas nenio,” diris Jack Hopkins, “ĉu estas, Bob?”

“Ne certe,” respondis S^{ro} Bob Sawyer.

“Tre strangaj aferoj okazas je nia profesio, mi povas certigi vin, sinjoro,” diris Hopkins.

“Tiel mi inkliniĝas imagi,” respondis S^{ro} Pickwick.

ETHELWALD KVIETIGAS LA MARON.

Tradukita el Angla-Saksona originalo, de G.L.B. kaj C.F.W.

Mi kun du aliaj fratoj venis Farnon la insulon. Intencis mi paroladi kun la honorinda patro Ethelwald. Poste ke mi kun la lia parolado estis konsolita kaj la lia benado estis al mi donita, kaj tiam kiam ni domon revenintaj jam estis sur la alta maro, subite disŝiriĝis la paco de la ĉielo kio estis reginta je la tempo kiam ni enŝipiĝis kaj tiel grava vetero ekalvenis kaj tiel furioza urago ekfalis ke ni nek kun velo nek kun remado povis eĉ iometete progresadi, kaj ni nepre nenio atendis krom la morto mem. Dume ke ni do tie plej longe kun la vento kaj la maro tute vane laboradis kaj bataladis, rigardis ni tiam malantaŭe por vidi se estus eble ke ni ree tentu atingi la insulon el kiu ni estis elvenintaj. Sed kien ajn ni nin turnis la sama urago nin renkontis, nin ĉirkaŭstaris, nin ĉirkaŭringis ĉiaparte kaj nenia espero de saviĝo jam restis al ni.

Post longe ni niajn okulojn suprenlevigis kaj ekvidis ni sur Farno la insulo, la al Dio karan patron Ethelwald'on elirantan el la lia sekreta loĝejo, volantan havigi al ni sukcesan kuradon, por vidi tion kio estis okazinta je ni ; ĉar li estis aŭdanta la bruadon de la ventego kaj de la muganta maro. Kaj li, nin vidanta alportitajn en

danĝeron kaj tiamaniere laborantajn, la genuojn fleksadis al Dio, Patro de Nia Sinjoro kaj Savisto Ĥristo, preĝanta pro la nia saviĝo kaj vivo. Kaj kiam li tian preĝon finigis, la superfluantajn akvojn li retransviligis, kaj la ventegon redefaligis, ĝis ke nepre la furiozeco de la ventego foriĝis kaj favorantaj ventoj nin kondukis sur plej trankvila maro al la bordo. Kiam do ni trafis la bordon, kaj la nian ŝipon ankaŭ el la ondoj forportis, samminute vento egale forta kiel antaŭe revenis, kvazaŭ ĝi dum tiu mallonga tempeto pro ni estis trankviligita, kaj dum la tuta tago plej forte kaj furioze blovegis, tiel kiel oni verŝajne devus ekkredi ke la mallonga periodeto de trankvileco, kiu tiatempe okazis, nin estis aldonita de la Ĉielo, por favori tiun serviston de Dio, pro nia saviĝo preĝantan.

NOTE.—La Angla-Saksona teksto el kiu la jena historieto estas eltirita, presiĝis en la de Sinjoro Alfred Cook (Yale'a Profesoro) verkita libro nomita *Unua Libro de Antikva Angla* ; plej interesplena kaj grava libreto por tiuj kiuj sin interesas pri la komencaĵoj de la hodiaŭa Angla Lingvo. La nunaj tradukistoj penadis konservi la stilon de la originala teksto.

MALNOVAJ KANTOJ.

Tradukita de Clarence Bicknell.

Ne povas mi malnovajn kantojn
 Rekanti kiel foje ;
 La kor', la voĉo al mi mankus,
 Mi plorus tro malĝoje.
 En tiuj kantoj mia koro
 Pasintajn tempojn trovas ;
 Rekanti ilin, aŭ reveri
 La revojn mi ne povas.

Ne povas mi rekanti ilin,
 Kaj la malĝojajn ĉarmojn ;
 Iliaj melodioj vekus
 El dorm' malnovajn larmojn :

Kvankam mi ne forgesas ilin,
 Malĝojajn kaj dolĉegajn,
 Mi tamen ne rekanti povas
 La kantojn tro karegajn.

Ne, mi ne povas ! la vidaĵoj
 Revenas pri la horoj
 De oraj revoj forflugintaj,
 Pri jaroj de doloroj ;
 Sed, per rompitaĵ teraj ĉenoj,
 L' anim', en libereco,
 Rekantos eble tiujn kantojn,
 Kaj dum la eterneco.

LA ESPERANTA SUBJUNKTIVO.

La artikolo de D^{ro} Lloyd ne konvinkis min, ĉar mi opinias ke, por uzi la imperativon, ne estas necese havi verbon esprimantan volon deziron aŭ permeson. Sufiĉas ke tia ideo estas (mi ne skribas "estu") en la penso de la parolanto. Nu, en la ekzemploj cititaj de D^{ro} Lloyd, oni povas enŝovi la verbojn konformajn, ne ŝanĝinte la sencon.

"Li malkovris la manon, permesante ke la serpento tie mordu."

"La poŝto, volinte ke la leteroj estu tuj specigitaj, sendas specigistojn."

"Ŝi estis tiel maldika, ke kiam ŝi deziris ke oni povu ŝin rimarki, ŝi bezonis eniri du fojojn la ĉambron."

Nur, mi neniam skribos: "Mi timas ke li venu," ĉar, kiel tre ĝuste rimarkigis D^{ro} Lloyd, ne estas en la frazo la plej malgranda nuanco de ordono aŭ deziro.

Mi konsentas ke tia maniero konsideri la aferon, devas ŝajni stranga al gramatikistoj. Sed mi pensas ke ĝi entenas logikecon, kaj, kio estas ankoraŭ pli grava, praktikecon. La reguloj kiuj regas la uzadon de Subjunktivo en naciaj lingvoj (almenaŭ en la Franca) estas terure arbitraj, tiel ke la gramatikistoj ne ĉiam konsentas pri ili, kaj ke eĉ kleraj personoj tre ofte malobeas ilin. Tio ŝajnas pravi ke tiu modo estas tute senutila.

Kiel Esperanta profesoro, mi eksperimentis kiom malfacile estas doni precizajn regulojn pri tiu modo, kaj kontraŭe kiom estas praktika la principo donita en la paragrafo 218 de la Sintakso.

Jen kiel mi klarigas al miaj lernantoj la uzadon de la modoj.

La indikativo estas la modo normala. Oni devas uzi ĝin, kiam oni ne havas motivon por uzi kondicionalon aŭ imperativon.

La kondicionalon oni uzu, kiam oni povas, ne ŝanĝinte la sencon, enŝovi "supozinte ke" en la unuan propozicion, kaj "en tia okazo" en la duan. Cetere la unua aŭ la dua propozicio povas esti Subaŭskultata. Ekzemple (Paragrafo 169, Sintakso):

"Se li estus riĉa, li havus multajn amikojn."
 "Supozinte ke li estus riĉa, en tia okazo li havus multajn amikojn."

"Mi volus vin vidi!" "Supozinte ke tio ne malplaĉus al vi, en tia okazo mi volus vin vidi."

"Se mi povus lin venki!" "Supozinte ke mi povus lin venki, en tia okazo, kiel feliĉa mi estus!"

La imperativon oni uzu, kiam oni povas, ne ŝanĝinte la sencon, enŝovi, en la frazon, unu el la verboj voli deziri konsili permesi peti, k.e., kiuj montras volon pli malpli fortan. Mi jam donis ekzemplojn pli supre.

Ŝajnas al mi ke, tiam, la du lastaj modoj ludas sian logikan rolon, t.e., mallongigi la frazojn.

Mi bore scias ke oni povos trovi en Esperantaj libroj, eĉ en Zamenhofaj verkoj kelkajn frazojn kiuj ne estas konformaj al tiuj reguloj. Sed ili estas maloftaj, kaj tio, laŭ mi, ne pravigus la enkondukon de reguloj arbitraj nekklaraj kaj senutilaj.

(Profesoro) H. SENTIS (Grenoble).

FRAGMENTAJ MEMOROJ.

Originale verkita de Edward Metcalfe, M.A. (Oxon).

La aŭtoro rizervas ĉiajn rajtojn.

Mi verkis por tiu ĉi monato kelkajn detalojn pri vizito kiun ni faris al la bonekonata Kavernego Grandega de *Kentucky*.

Tra la Kavernego trafluas subteran riveron en kiu troviĝas du specoj da fiŝoj. Unu speco havas okulojn sed ne povas vidi; la alia speco (kiu eble enloĝadas la Kavernegon kelkajn centojn aŭ milojn da jaroj pli longe) tute ne havas okulojn.

Kaj nun mi petas, ke la leganto imagu kvardek personojn, el kiuj ĉiu portas lampon, postsekvante en la kavernego maljunan nigrulon kiun oni nomas "Onklo Nikoĉjo."

En Ameriko ĉiujn maljunulojn oni nomas "Onklo."

* * *

Ni aŭdas solenan *tik, tak*, oni nomas ĝin la horologon. "Kiam oni streĉas ĝin, Onklo Nikoĉjo?" demandas nia sola knabeto. "Ho, tio! oni ĝin streĉis en la unua jaro de la mondo, Sonny (Fiĉjo)." Kiom da miljaroj faladas tiu guto da akvo!

* * *

Ni vidis la fundon de la "senfunda profundejo"; ĝi havis nur kvin-dek futojn da profundeco. Sed de *Bourne's Dome* (la kupolo de *Bourne*), ni ne vidis la fundon.

Tiel kiel se ni estus starantaj ekstere ĉe fenestro ni ĝin rigardadis tra longa fendaĵo, elstreĉantaj en ĝin niajn kapojn por pli bone vidi, tuj kiam Onklo Nikoĉjo kiu estas suprenrampanta sur la eksteron de la kupolo, trapuŝas tra negranda malfirmaĵo lumegigilon, kiu lumegigas la mirindajn akvoskulptaĵojn de la flankaj kaj de la interno de la kupolo. Fine li faligis ĝin kaj tuj la ombroj forrabas de niaj okuloj la belegan kupolinterton, sed falinte ĝi malkaŝas ĉiam novajn belaĵojn sur la flankaj. Ĉion lumigegante ĝi preterfalas kiel strio da lumo nian fendaĵon, kaj postsekvante ĝin per niaj rigardoj, ni vidas ke ĝi estas nun nur malgranda punkto da lumo, sed ĉiam (ĉar Onklo Nikoĉjo faligas multajn lumegilojn) ĉiam, antaŭ ol atingi la fundon de la putego ĝi estingiĝas. Mi ne atencos priskribi la akvoskulptaĵojn. Se lertegaj koboldoj estus tien skulptintaj siajn plej fantaziajn sonĝojn, ĝi estus tiel, kiel ĝi estas, belega, teruriga, mistera, fantazia!

* * *

Ni eniras kavernon (en la kavernego estas multaj kavernoj). Subite oni elstreĉas brakon kaj haltigas min. Ni staras ĉe la bordo de trankvila maro, kaj radioj de la hela luno lumigas sur grandajn

blankajn nubegojn amasigitaj unu super la alia ĉe la horizonto de la maro. Mi aŭdas elspiritan murmuron: "Kiel belege! Kiel belege!" Jes, sed tiuj lanecaj nuboj estas solida ŝtonego, kaj la trankvila maro terurigege krutaĵo. Vere tiu brako savis min de subita morto!

* * *

Proksime de la dometoj de ftizo suferintoj (ili ĉiuj mortis) ni trovis kelkajn stipojn, sur kiujn, laŭ peto de nia gvidisto, ni ĉiuj sidiĝas.

Tiam Onklo Nikoĉjo kolektas niajn kvardek lampojn kaj foriras, nin lasante en vera mal-lumego.

Antaŭ kaj plej proksime de miaj okuloj mi metas mian blankan manumon sed neniel mi povas ĝin vidi. La mallumo fariĝas solida kaj premas sur nin tiel kiel se estus vivanta korpo. Mi pripensas tiun Egiptan mallumon kiun oni povis palpi. Ĉiu voĉo mallaŭtas; oni parolas nur per murmuroj kiuj, tamen, ŝajnas forkuri en la mallumon kaj kriegi la vortojn al la Spiritoj de la Kavernego.

Subite—"Rigardu supren! Ho! rigardu supren!" Supren mi rigardas kaj mi vidas—kion?

Nur ke oni estas formovinta la supron de la Kavernego, kaj ke mi sidas ĉe la fundo de profundega fendaĵo. Senlime super mia kapo alten-tendiĝas ĝiaj du flankaj. Estas meznokto, ĉar laŭ diferencaj lampoj brilas en la trankvila ĉielo grandega stelaro. Ĝus enirinte la videblan porcion de la ĉielo mi vidas kometon.

Trankvila ĉielo? Jes, ĉe tiu unua rigardo mi pensas, ke la nokto estas treege trankvila, sed baldaŭ nigra, treege nigra nubego malrapide sur-pasas la ĉielon kaj unu post unu englutas ĉiujn la helajn stelojn. Ne, la stelaro venkas! La nubego pasas kaj, jen, ankoraŭ la steloj trankvile briladas en pura, sennuba ĉielo.

Sed, kio? Kio okazas?

La nubego revenas malantaŭen!

Ho! Onklo Nikoĉjo, Onklo Niĉjo, pro kio vi faris tion? Vi forrabas de mi la tutan iluzion. Eĉ se la nubego estas nur ombro de la mano de maljuna nigrulo, ĉu ĝi devas iri malantaŭen?

Ĉio finiĝas. Onklo Nikoĉjo revenas. Ni reprenas niajn lampojn.

Ni realvenas la feran Pordegon.

Al Onklo Niĉjo ni adiaŭas kaj al la Kavernego.

Kaj mi? Jes ĉio finiĝas. Mi ankaŭ adiaŭas al la aminda Legantaro.

(FINO).

KRISTNASKA KANTETO.

Originale verkita de Esperantisto 4686.

Jen Kristnasko alveninta,
De la tuta mond' benita,
Ĉar naskiĝis Filo Dia
Kiu estas Frato nia.

La paŝtistoj kiuj aŭdis
La sciigon Dion laŭdis,
Tiam en la groton venas
Kiu l' infaneton tenas.

Kaj el malproksima lando
Lin vojaĝis reĝa bando,
Oron, mirhon donacante,
Dian Filon rekonante.

Do la tuta mondo iru
Kaj ĉe la manĝujo miru :
Kun Mario la genuo
Fleksu antaŭ Li, Jesuo.

Kantu per ĝojega krio
Pri Jesuo kaj Mario ;
Ŝi patrino sen makulo,
Li la sola Nepekulo.

Kantu ĉia homa koro
"Estu al Jesu' honoro,
Kaj alvenu en la teron
Pacon, la homaresperon."

Sed ne sole kantu—AGU—
Nun al la fratar' elpagu ;
La infanojn, malsanulojn
Amu, kaj la mizerulojn.

DUOBLA AKROSTIKO.

Verkita de Clarence Bicknell.

SOLVO.

1. <i>BAZARO</i> estas l' elspezejo.	1. Por la <i>EDZINO</i> plezurejo.
2. <i>ISLANDO</i> la insul' ; persikoj	2. Ne kreskas tie, sed <i>SALIKO</i> .
3. <i>CIGARO</i> pli plaĉas ol pilolo,	3. En min pafata el <i>PISTOLO</i> .
4. <i>INSEKTOJ</i> ofte enuigas.	4. <i>EKSKURSON</i> ili malbonigas.
5. <i>KRISTAL'</i> da neĝo je l' mateno	5. Briladas kiel la <i>RUBENO</i> .
6. <i>LIKVORO</i> homon malsanigas.	6. <i>ABSINTO</i> ofte lin mortigas.
7. <i>ELEKTRO</i> estas lumigilo.	7. <i>NEBULO</i> fantomdistililo.
8. Kun la <i>TORNISTRO</i> eleganta	8. <i>TURISTO</i> marŝas eĉ kantanta.
9. L' <i>ORGANO</i> estas preĝamiko.	9. L' <i>ORKESTRO</i> la opermuziko.

Per BICIKLETO mi fremdulajn landojn vidas,
Sed ESPERANTO min al homaj koroj gvidas.

ESTIMATAJ KUNVERKINTOJ & LEGANTOJ,

La jaro 1905 finiĝas, kaj mi uzas la okazon por sendi la bonvenan antikvan bondeziron pro GOJA KRISTNASKO & FELIĈA NOV-JARO.

Neniam nia lingvo ĝuis jaron tiel prosperan, kiel la nuna, kaj ekzistas ĉiu signo ke la progreso daŭros. Legantoj estas pli multenombraj, kaj ili nature atendas, ke la naciaj kaj internaciaj gazetoj laŭe pligrandiĝu.

La Enhav-nomaro de nia lasta dozeno da numeroj montras, ke niaj multaj kleraj verkintoj donis materialon por plej interesa serio, kaj ni esperas, ke Esperantistoj legos niajn du volumojn kun plezuro kaj profito je la estontaj jaroj.

Gazeto kies enhavo estas literatura pli ol kronika, havas ĉiaman intereson, kaj ni do rigardas la volumon, kiel notinda aldono al la Esperanta Biblioteko.

La redaktado kaj direktado de internacia organo estas laboriga entrepreno, postulante pli da tempo ol mia ĉiutaga okupado permesas por la kreskantaj bezonoj de tiu ĉi gazeto. Ni do devis fari novajn planojn por la estonteco.

De nun la *British Esperantist*, kun sia kroniko kaj naciaj artikoloj, kaj nia malnova THE ESPERANTIST aperos sub unu kaj la sama kovrilo.

La preslitteroj kaj ĝenerala formato estos samformaj kun tiuj de la du volumoj de THE ESPERANTIST, la nombro da paĝoj estos pligrandigata de dek ses ĝis dudek, la jara abonpago restanta la sama 3s. (4 frankoj) afrankite.

La Esperantistoj do ricevos pli dikan gazeton pro la sama malgranda abonpago.

Mi do fidas, ke la amikoj kies skribaĵoj riĉigas niajn presitajn numerojn, afable daŭrigos sian helpon, kaj, per internacie verkitaĵoj artikoloj, varbos multopajn abonojn kaj reklamojn, kaj tiel ebligos ke la *Esperanta Gazeto de Granda kaj Pli Granda Britujo* okupu sian konvenan lokon en Esperantujo.

La numero de la nuna monato do estas la lasta eldonata sub mia sola direktado; de nun mi estos nur membro de la Redaktora Komitato de la unuigitaj gazetoj.

Je tiu ĉi okazo mi volas danki kore, korege la multajn amikojn, kiuj tiel neatendite sukcesigis miajn penadojn, kaj kiuj igis tiel plezurdonan mian pro-Esperantan klopodadon.

Senŝancele mi konstatas, ke pli sindona, simpatia kaj helpema legantaro estus malfacilege trovebla.

THE ESPERANTIST, la unua Angla Esperanta Gazeto, donas indikilon de Brita progreso, kaj, monato post monato, sukcesis atingi tre altan

ESTEEMED COLLABORATORS AND READERS,

The year 1905 is drawing to a close, and I take the opportunity of sending the good old wish for A MERRY CHRISTMAS and A HAPPY NEW YEAR.

Never has our language enjoyed a year so prosperous as the present, and there is every indication that progress will be maintained. Readers are more numerous, and they naturally expect the national and international gazettes to become enlarged accordingly.

The Index of our last twelve numbers shows that our many talented writers have provided material for a most interesting series, and we hope that Esperantists will read our two volumes with pleasure and profit in the years to come.

A magazine, the contents of which are literary rather than newsy, has a permanent interest, and we therefore regard the volume as a noteworthy addition to the Esperantic Library.

The editing and management of an international magazine is an onerous undertaking, involving more time than my present daily occupation will allow for the growing needs of this gazette. We have, therefore, had to make new arrangements for the future.

Henceforth the two British magazines will join forces. The *British Esperantist*, with its chronicle and national articles, and our old THE ESPERANTIST will appear under one and the same cover.

The type and general form will be uniform with the two volumes of THE ESPERANTIST, the number of pages will be increased from sixteen to twenty, while the annual subscription will remain the same, 3s. (4 francs), post free.

Esperantists will thus get an enlarged gazette for the same small subscription.

I, therefore, trust that the friends whose writings enrich our past numbers will kindly continue their aid, and, by internationally-written articles, will secure manifold subscriptions and advertisements, and so will enable the *Esperanto Gazette of Great and Greater Britain* to occupy its proper place in Esperantoland.

The present month's issue is, therefore, the last one produced under my sole care. Henceforth I am merely a member of the Editorial Committee of the united gazettes.

On this occasion I wish to thank heartily, most heartily, the many friends who have in so unexpected a manner made my efforts successful, and have rendered pro-Esperanto work so pleasant.

I unhesitatingly affirm that more devoted, sympathetic, and helpful readers would be difficult to find.

THE ESPERANTIST, the first English Esperanto journal, affords an index of British progress, and

lokon inter siaj samtempaj ĵurnaloj. Eble la ĝustatempeco de ĝia eldoniĝo, kaj allogeco de ĝia formo helpis multe je la trafa ĉe tiu ĉi kontentiga rezultato; sed estas ĉefe pro la entuziasmo de la ĉiam plimultiĝanta aro da Angle-parolantaj samideanoj.

Dudekses monatoj povas esti mallonga porcio el la homa, se ne gazeta, vivo; tamen, por mi, tiu ĉi epoko ja estas estinta okupata. Centoj da novaj amikoj el multaj nacioj estas trovintaj loĝejon en la koro, kaj miloj da plezuraj memoroj gravuriĝis ĉe la memoro.

Sur nia unua numero ni esprimis nian intencon ne presigi politikajn aŭ religiajn aferojn. Ni fidis, ke la sekvo de tiu ĉi propono kontentigis. Tamen, laŭ la pli ĝenerala alprenado de Esperanto, ni devas atendi la eldoniĝon de specialaj organoj pritraktantaj temojn plej necesajn al la homa progresado.

Jam ni plezure vidas la aperon de tiaj gazetoj, kiaj *Katolika Espero* & *Espero Pacifisto*.

Tamen estas multe dubinde ĉu ankoraŭ venis la tempo por la naskiĝo de Politika revuo en Esperanto.

Ĉi tie, en Anglujo, ni nune aŭdadas multe pri inter-kolonia politiko, kaj ŝajnas al ni, ke estas nur unu sola prava politiko por Esperantujo—*inter-samideaneco*.

Se ĉiuj Esperantistoj unuigos kaj aĉetos la komercaĵojn de Esperantistoj, ni baldaŭ havos fundamenton fortikan kaj larĝan, kapabla porti konstruaĵon, havu ĝi kiom ajn da alteco. Ne estas necese longe serĉi la okazojn. Sur la THE ESPERANTIST oni jam altiris la atenton al multaj komercaj fakoj. Ekzemple: Ni sendu niajn 2 aŭ 3 frankojn al Bulgarujo por la vera Roz-esenco; aŭ al Glasgow por la bonaj viskio kaj cigaredoj bezonataj por niaj Kristnaskaj regaloj; por Esperantaj ĉemizoj por varmigi nin; por kukajoj surhavantaj Esperantajn devizojn por doni al niaj amikoj.

Tiuj ĉi kaj senfina aro da aliaj necesaj povos uziĝi por antaŭenirigi la Aferon.

Ĉi tiu estas taŭga konkludo por la unua parto de la vivado de la THE ESPERANTIST, kaj la gazetoj, sub sia nova kaj pligrandigata formo, trovu la plifortigon, kiu nature rezultos post ĝia alpreno.

Kvankam mi ne plu povas sendi ĉiumonatajn salutojn per gazeto kiu, de komenciĝo ĝis fino estis por mi granda fontego da plezuro kaj (ho, ne rakontu ĝin en Gath) ankaŭ de fiereco, mi tamen esperas, ke ĉiuj Esperantaj amikoj konservos afablajn pensojn pri sia entuziasma samideano kaj kunlaboranto,

H. BOLINGBROKE MUDIE.

month by month has succeeded in attaining a very high place among its contemporaries. Maybe the punctuality of its publication and attractiveness of its form have helped considerably in achieving this gratifying result; but the fact is in the main due to the enthusiasm of the ever-increasing band of English-speaking adherents.

Twenty-six months may be a short time in the life of a man, if not of a journal, yet, for me, this period has indeed been a crowded one. Hundreds of new friends of many nationalities have found place in the heart, and thousands of pleasant memories have become engraved on the memory.

In our first number we expressed our intention of not including political and religious matters. We trust that the adherence to this policy has given satisfaction. Nevertheless, as Esperanto becomes more generally adopted, we must expect the appearance of special organs treating of the subjects most vital to human progress.

Already we are glad to note the appearance of such periodicals as *Espero Katolika* and *Espero Pacifisto*.

But it is a much doubted point whether the time is yet ripe for the birth of a political review in Esperanto.

Here, in England, we are at present hearing much of an inter-colonial policy, and it seems to us that there is only one sound policy for Esperantoland—an inter-Esperantist policy.

If all Esperantists will unite in purchasing the commercial products of Esperantists, we shall soon have a sound and broad foundation capable of bearing the weight of a structure, be it never so lofty. Opportunities are not far to seek. In THE ESPERANTIST attention has already been directed to many branches of commerce. Thus, for example, let us send our 2 or 3 francs to Bulgaria for the real attar of roses; or to Glasgow, for the good whiskey and cigarettes needed for Christmas cheer; for Esperanto shirts to keep us warm; for cakes bearing Esperanto mottoes to offer to our friends.

These and an endless supply of other necessaries can be used to help forward the Cause.

This suggestion forms a fitting close to the first part of THE ESPERANTIST'S career, and may the gazettes, in their new and enlarged form, experience the stimulus which would naturally result from its adoption.

Although no longer able to send greetings every month by a gazette which, from start to finish, has been to me a source of great pleasure, and (oh, tell it not in Gath) of pride also, I yet hope all Esperanto friends will retain kind thoughts of their enthusiastic fellow-thinker and fellow-worker,

H. BOLINGBROKE MUDIE.

PREGO SUB LA VERDA STANDARDO.

Himno de D^{ro} Zamenhof.

Al Vi, ho potenca senkorpa mistero,
Fortego la mondon reganta,
Al Vi, granda fonto de l' amo kaj vero,
Kaj fonto de vivo konstanta,
Al Vi, kiun ĉiuj malsame prezentas,
Sed ĉiuj egale en koro Vin sentas,
Al Vi, kiu kreas, al Vi kiu reĝas,
Hodiaŭ ni preĝas.

Al Vi ni ne venas kun kredo nacia,
Kun dogmoj de blinda fervoro ;
Silentas nun ĉiu disput' religia
Kaj reĝas nur kredo de koro.
Kun ĝi, kiu estas ĉe ĉiuj egala,
Kun ĝi, la plej vera, sen trudo batala,
Ni staras nun filoj de l' tuta homaro
Ĉe Via altaro.

Homaron Vi kreis perfekte kaj bele,
Sed ĝi sin dividis batala ;
Popolo popolon atakas kruele,
Frat' fraton atakas ŝakale.
Ho, kiu ajn estas Vi, forto mistera,
Aŭskultu la voĉon de l' preĝo sincera,
Redonu la pacon al la infanaro
De l' granda homaro !

Ni ĵuris labori, ni ĵuris batali,
Por reunigi l' homaron.
Subtenu nin, Forto, ne lasu nin fali,
Sed lasu nin venki la baron ;
Donacu Vi benon al nia laboro,
Donacu Vi forton al nia fervoro,
Ke ĉiam ni kontraŭ atakoj sovaĝaj
Nin tenu kuraĝaj.

La verdan standardon tre alte ni tenos ;
Ĝi signas la bonon kaj belon.
La Forto mistera de l' mondo nin benos,
Kaj nian atingos ni celon.
Ni inter popoloj la murojn detruos,
Kaj ili ekkrakos kaj ili ekbruos
Kaj falos por ĉiam, kaj amo kaj vero
Ekregos sur tero.

N.B.—Muziko por tiu ĉi poemo baldaŭ eldoniĝos.

ESPERANTO HYMN OF PEACE.

Translated by W. M. Bassett.

O Thou mighty spirit in mystery shrouded,
Whose hand is controlling and guiding,
O fountain of truth and of love never clouded,
And life-source for ever abiding,
How varied our notions concerning Thy being !
But sense of Thy presence brooks no disagreeing ;
And therefore we come, O Creator, before Thee,
This day and adore Thee.

To Thee we come not with the creed of a nation,
Or zeal for inconstant opinion ;
All discord abandoned and vain disputation
The faith of the *heart* has dominion ;
Suffices this faith ever just and impartial,
Whose weapon is truth—not an implement martial :
Before Thee we children of men take our station,
In deep adoration.

All men in the beauty of grace Thou didst fashion,
But hate parted one from another,
And nation arose against nation in passion,
And brother took arms against brother.
O Thou the unknown and the mighty and holy,
Regard with compassion the prayer of the lowly,
Grant peace to humanity's children and bless
them—
Let war not distress them.

We called Heav'n to witness the promise recorded,
To make human friendship our mission,
And O Thou most High if Thy help be afforded,
Success will attend our ambition.
Thy blessing command to inspire and assist us,
Thy aid that when forces of evil resist us,
However determined they will not dismay us,—
Thou, Thou wilt repay us.

The fair flag of Hope waves in glory and splendour,
Of beauty and goodness the token ;
The great unseen Power of the world, our defender,
Will honour the word he has spoken.
The walls of partition that long have divided
The peoples—by error and folly misguided—
Shall fall ; and Love's empire grow greater and
greater
From pole to equator.

Note.—Music to the above will appear shortly.

ENHAVARO DE "THE ESPERANTIST." VOLUMO II. NUMEROJ 15—26.

- ANANDO. Voĉo el la Himalajo, 65.
 ARCHIBALD, J. R. Kukajetoj, 43.
 — Katino & Kokidoj, 67.
 B. 10549. Pri Fantome, 79.
 — Tri Verdaj Kornoj, 108.
 — Dialogo pri Elizio, 181.
 BAISSAC, A. La Papo Mortis, * 56.
 BASSETT, W. M. *Esperanto Hymn of Peace*, * 191.
 BAUER, E. La Urbo de Demonoj, * 71.
 — Letero al Bapto-Patro, * 119.
 BEARNE, F. E. La Griza Ĉevalo, 125.
 BICKELL, C. S. Ofero de Skulptisto, * 47.
 BICKNELL, C. *Kristnasko*, 1, 188.
 — *Fablo*, 27.
 — *Papilio*, * 37.
 — *Hundaj Rimarkoj*, 59.
 — *La Sonĝo de Klarenco*, * 70.
 — Moderna Ermito, 81.
 — *Korsikujo de Italujo*, 112.
 — *La Galanto*, 141.
 — *Duobla Akrostiko*, 163, 188.
 — Memorajoj pri Kongreso, 168.
 — *Ho Lando Nia!* 169.
 — *Ho Vivadu!* 169.
 — *Malnovaj Kantoj*, * 186.
 B & W. Ethelwald kvietigas la Maron, * 185.
 BLOTT, A. Bulonja Kongreso, Parto II., 145.
 BOOTH, J. Ŝaftondado en Aŭstralio, 7.
 BURJADE, P. Renkontiĝo neatendita, * 52.
 BUSUTIL, Dr. G. Kapelo el Ostoj, 33.
 CATT, E. J. Profesoro Vulpo, * 15.
 — Korbo por Forĵetitaĵoj, 181.
 COWAN, A. A. Sur la Glacio, * 78.
 — Stranga Aventuro de Ĉirkaŭkolo, * 184.
 COX, GEN. G. Koloniigado en Ameriko, 74.
 — Savita de Morto, 98, 126, 136, 149, 174.
 CYNICUS. Li, Ŝi, Ĝi & Alia, 182.
 DEXTER, W. Pri la Arto, 159.
 E. W. Vivieno, 11, 22.
 — Davdo Dhu, 49.
 — Doni aŭ ne Doni, 87.
 — Ermito preskaŭ moderna, 100.
 — Pri la Malsato, 124.
 — Ĝako, 165.
 ELLEDER, O. I. Kiam ekfloras Rezedoj, 13, 24, 40.
 ELMY, B. *Nevenkebla*, * 63.
 ELMY, B. *La Hispana Armiŝparo*, * 102.
 EMTAGE, S. H. La Fratoj de Birchington, 92.
 EVANS, REV. T. E. *La Ora Horo*, * 90.
 FRENKEL, R. *El Lermontov*, * 155.
 GAUNTLETT, E. Protekto de Anglo, 77.
 GORDON, COL. H. K. Hindustani & Esperanto, 8.
 — Stato de Esperanto en Britujo, 47.
 — Orientaj Notoj, 107, 114, 135, 150, 162.
 GRABOWSKI, A. *Lasta Rozo de Somero*, * 176.
 — *Kanto Pri l' Vento*, * 178.
 GUERSENT, C. La Konscienco, * 69.
 H. T. Vizito al la Kortego Ĥina, 26.
 HAXTON, J. T. *La Domo de Ĵak*, * 10.
 — St. Andrews en Somero, 31.
 HEATH, J. Ŝtonigita Arbaro, 54.
 HENDERSON, G. J. Internacia Lingvo de Hindujo, 45.
 HOSKISON, T. Eksterdoma Instruado, * 58.
 HULME, A. J. Henriko VII. enirante Shrewsbury, 17.
 — Iometo da Muziko, * 103.
 KEESING, M. *Klopodu!* 119.
 KOLOWRAT, G. Ĉ. Revo, 74.
 LAMBERT, D. H. *Pri Libreto*, 36.
 — Balo de Enmaskigitoj, * 56.
 — Koniston & Grasmere, * 62.
 — *Dante, Kanto I.*, * 176.
 — Amuzaĵoj, 184.
 LAW, G. C. Juna Financisto, 125.
 — Virino la Nekomprenebla, * 142, 152, 165.
 LEGGE, DR. R. La Kat-Nesto, 23.
 LEROUX, C. Hundo de Brisquet, * 139.
 LLOYD, DR. R. J. Gramatika Terminaro, 116.
 — Esperanta Subjunktivo, 170.
 LOJKO, V. El "Korbo de Pensoj," * 64.
 — *Pino*, * 99.
 MARÉCHAL, F. L. G. Unua Violono, 28, 44, 53.
 MEIGH, F. A. Skota Persisto, 15.
 — Konscienco Malkuraĝigas, 61.
 — Vilaĝaj Sportoj, 75.
 — Memorajoj pri Irlando, 88.
 — Pasko en Irlando, 122.
 — Kamparaj Amuzaĵoj, 160.
 MESSERLY, G. O. La Insulo Margarita, 32.
 METCALFE, E. *Demando*, 1.
 — Fragmentaj Memorajoj, 12, 29, 41, 55, 76, 84, 104, 113, 137, 154, 172, 187.
 MOTTEAU, A. *Lampiro & Bufo*, * 1.
 — La Olivoj, * 9.
 — *Legendo de Animo Fidela*, * 37.
 — *Leono & Kulo*, * 57.
 — *Morgaŭ*, * 68.
 — *La Sinapsemero*, * 91.
 — La Kvar Henrikoj, * 107.
 — *Kverko & Kano*, * 157.
 NIPPA, A. *El Puŝkin & Lermontov*, * 43.
 OFFICER, W. Aventuro Terura, 108.
 — Mutulo de Kirkmillar, 177.
 OXFENFORD, C. La Ora Koro, 82.
 PARISOT, J. *Pluva Tago*, * 75.
 — *Neĝa Supro*, 159.
 PETROV, P. Pluvo, * 60.
 PHILIPPET, DR. La Malsanuleto, * 144.
 PRIVAT, E. La Maro, * 180.
 RANDALL, A. Sanskrita Legendo, * 66.
 RAYTCHEFF, I. La Rozesenco, 93.
 REDDET, S. *La Forĝisto*, 67.
 — *Staru, Homaru, Staru*, 173.
 — *Revado*, 180.
 REEVE, C. W. T. *Fremdulo en Fremdlando*, 89.
 ROSE, D. S. *Barkarolo*, * 18.
 ROWE, F. G. *Dormu* (Lulkanto), 48.
 SENTIS, H. La Esperanta Subjunktivo, 186.
 SIMON, A. *Popola Versaĵo*, * 127.
 — Budho la Semisto, * 171.
 SOUTHCOMBE, H. W. Parado ĉe Sherborne, 140.
 T. A. C. La Fajr-trapaŝado, 31.
 TAYLOR, P. C. Vera Rakonteto, 158.
 THILANDER, H. J. E. Braille Vortaro, 127.
 WACHTER, A. Maljuna Sonorigisto, * 5.
 — Majstro Pasero, 80.
 WESTCOTT, DR. M. El Egiptujo, 45.
 — Esperanta Rondiranto, 111.
 — Nova Libro pri Francoj, 123.
 — Authoritative Teaching, 158.
 — La Fumpotĉapelo, 178.
 — Egiptujo kiel Vintra Loĝejo, 179.
 YOUNG, E. *El Nova Zelando*, 112.
 REDAKTORO. 2, 15, 16, 19, 34, 51, 87, 94, 97, 105, 121, 130, 142, 151, 189, k. t. p.

Por Marborda Babilado!

*Furnished Apartments or
Week-end Accommodation.*

Moderate Terms. Apply A. W. LYNDRIDGE, I.P.S.,
Instructor of Shorthand, Typewriting and Book-keeping.
Author of **Shorthand Test Exercises** and **Esperanto
Shorthand**. Price 1s. 1d. each, post free.
(Adaptation of Pitman's System).

**Esperanto House, 7, Cheltenham Road,
SOUTHEND-ON-SEA, ESSEX.**

LA NEGLIĜA ĈEMIZO (POR VIROJ).

Komforta, sengala modelo farata laŭ mezure de

JOHN HADFIELD,
Hall Bank, Buxton, Derbys.

El peza, malpeza, blanka aŭ kolora Katuno aŭ Flanelo.
Ĉiujmendoj poste havos tujan & zorgan atenton. Bonan
valoron. Ŝtof-specimenoj senpage.

Bonvolu sendi sekvantajn mezuraĵojn:—Ĉirkaŭ brusto
& ĉemiza kolumo.

Larĝecon inter ŝultraĵ kunkudroj je jaketo,
kaj longecon de jaketaĵ manikoj kubute.

ŜI KLINIĜAS POR VENKI.

Traduko de la fama dramo de Oliver
Goldsmith, verkita de A. MOTTEAU.

Art-tuka bindaĵo, 2 frankoj 70 c.

CONCORD:

Journal of the International Arbitration and Peace
Association.

Published on 15th of each Month.

2/6 per annum, from 46, Outer Temple, W.C.

LA VENTEGO.

Dramo de Shakespeare.
Tradukita de A. MOTTEAU.

Verda tuka bindaĵo, ilustraĵoj, sesparta kanto, orumita
supraĵo, 2/- (2f. 60).

The Esperanto Language

PRACTICALLY CONSIDERED AND DESCRIBED.

By R. J. LLOYD, D.Lit., M.A., F.R.S.E. (of Liverpool
University), IS NOW READY.

Price, in Art Cloth, Gilt Tops and Portrait, 10d.
For Propaganda Purposes, 9s. per dozen.

LONDONA Komforta Esperanta Hejmo.

Por Pagantaj Gastoj, pro tre moderaj prezoj: Bano,
varma kaj malvarma; fortepiano, ĝardeno kaj bilardo.
Apud tubo (Essex Road), vagonaroj, tramoj, omni-
busoj al la City kaj la West End. Oni parolas
Esperante, France kaj Angle.

Skribu al **FRAULINO MITCHELL**, Acuba House, 65,
Marquess Road, Canonbury, London, N.

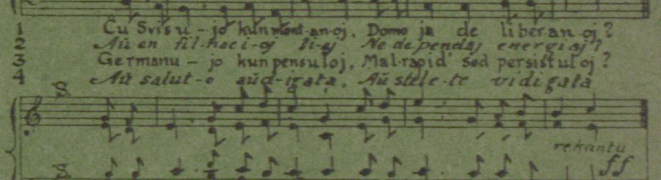
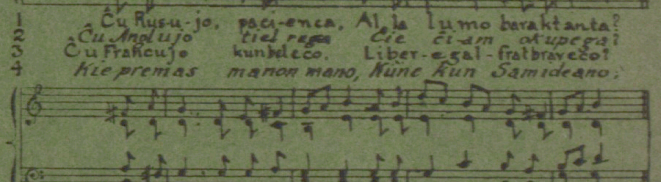
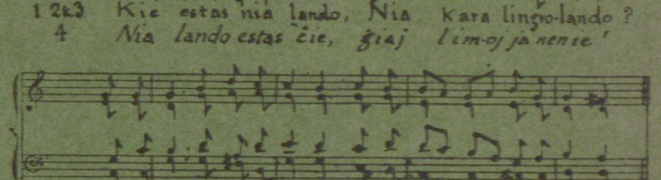
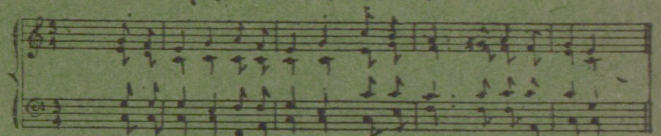
LAKTON.

 Kio estas tio? Ĉu bona, aŭ Utila?

Esperantistoj en Grand-Britujo sendu du pencajn
poŝtmarkojn por ricevi specimenon. Donu ĝin al
viaj edzinoj, fratinoj, filinoj, aŭ amikinoj, kaj ili
povos respondi al la demandoj supre.

Farita kaj vendita sole de **L. A. SCOTT** (8914), 10, Mosley Street,
Newcastle-on-Tyne.

Nia Lando

 Words & Music by F.G. ROWE

NOVA ESPERANTA PROPAGANDILO. MUZIKAJ POŝTKARTOJ.
Kosto 9d. po. 25.

THE ESPERANTIST.

VOLUME I. (post free), 8/-.

VOLUME II. „ 3/-.

ESPERANTISTS SHOULD ALL POSSESS:

	s.	d.		s.	d.
Fundamenta Krestomatio, or Guide to Style, by Dr. Zamenhof	-	-	-	3	6 post free.
La Ventego (Shakespeare's "Tempest"), translated by A. Motteau. Art Cloth Cover, with Illustrations	-	-	-	2	2 "
Hamlet (translated by Dr. Zamenhof)	-	2	0		
Prozaĵoj (Prose Selections)	-	2	6		
Diversaĵoj	-	1	6		
Advokato Patelin (Humorous Play)	-	0	9		
La Avarulo (Molière)	-	0	9		
Elektitaj Fabloj de Lafontaine	-	0	9		
Vojaĝo interne de mia Ĉambro (<i>le Maître</i>)	0	9			
Komercaj Leteroj	-	0	6		
Frazlibro de la Turisto (in 6 languages)	0	6			
Cikado ĉe Formikoj	-	0	7		
Paĝoj el la Flandra Literature	-	1	6		
Kondukanto (Grabowski)	-	2	0		
Kurioza Sunhorloĝo	-	0	4		
Esperanta Versfarado	-	0	6		
Eneid (Kantos 1 and 2)	-	0	7		
Tutmonda Jarlibro	-	2	0		
Kain (Byron)	-	1	0		
Complete Text-Book	-	1	8		
English-Esperanto Dictionary	-	-	-	2	8
Esperanto-English Dictionary	-	-	-	2	8
First Lessons (in Eng., Fr., It., Sp. or Pg.)	0	7			
Grammar and Exercises (Geoghegan)	-	1	7		
Thirty-six Exercises and Keys (Motteau)	1	4			
Grammaire (in French, by de Beaufront)	1	6			
Commentaire (ditto)	-	2	0		
Corrigé de la Grammaire	-	0	8		
Ekzercoj de Aplikado (de Beaufront)	-	1	0		
Esperanto en dix leçons	-	0	10		
Vocabulaire Français Esperanto	-	2	6		
Dictionnaire Esperanto Français	-	1	6		
Esperanta Sintakso (Fruictier)	-	1	6		
Universala Vortaro (in 5 languages)	-	1	0		
Siklinigas por Venki. Dramo de Oliver Goldsmith, tradukita de A. Motteau (Art Cloth)	-	-	-	2	2
Ekzercaro and Key	-	-	-	1	0

And The Esperanto Language, Practically Considered and Described
—by R. J. Lloyd, D.Lit., M.A., F.R.S.E. (Art Cloth, Portrait, Gilt), 10d. each; or 9s. per doz.

Picture Postcards, 1/- per 25.

Steletoj, 9d. each.

How to read Esperanto, 1/- per dozen.

The above, and all other Esperanto Works and Periodicals, can be obtained by writing to "The Esperantist," 67, Kensington Gardens Square, London, W.

A NEW SPECIALITY specially acceptable to Foreign and Colonial Esperantists is

La Biblioteko Esperanto.

A SELECTION OF BOOKS AT REDUCED PRICES.

When ordering, please state whether for elementary or advanced students. Also name the books already possessed.

Prices £1, £1/10, £2. Special care will be taken to see that the most suitable books be sent. From THE ESPERANTIST.

ESPERANTAJ KUKAĴOJ por Kristnaskaj & Novjaraj Festoj.

Portantaj la ESPERANTAN STELON kaj ESPERANTAN DEVIZON.

Ia special adevizo estos aldonata laŭ deziro. Prezoj 2/- (2 fr. 60) Minimumo, aŭ pli karaj laŭ mendo.

Faritaj de J. ANDREWS,

Higher Lux Street, Liskeard, CORNWALL.